

NL *SLEEPING UNDER THE SHADOW OF AN UNKNOWN TREE*

Stéphanie Saadé

10 Oktober - 21 November 2020

AKINCI presenteert met trots Stéphanie Saadé's nieuwe solotentoonstelling *Sleeping Under the Shadow of an Unknown Tree*. Stéphanie Saadé, geboren in Libanon in 1983, put met haar verfijnde conceptuele praktijk uit haar persoonlijke geschiedenis, waaruit ze herinneringen en objecten haalt die ze zorgvuldig aanpast en introduceert in nieuwe scenario's. Ze geeft vorm aan kunstwerken en situaties die de persoonlijke lagen van het object absorberen en zowel socio-politieke als psychologische en filosofische lagen weerspiegelen. De gepresenteerde werken zijn tot stand gekomen vóór de Libanese revolutie van 17 oktober, de devaluatie van het Libanese pond en de enorme inflatie die daarop volgde, de Coronavirus pandemie en de verwoestende explosie van 4 augustus in de haven van Beiroet. Toch kan men deze werken vandaag de dag alleen zien door het filter van deze recente en nog steeds doorwoekerende gebeurtenissen.

Terre Pourrie (Rotten Earth), 2020, snail shell, "Terre Pourrie" pigment, structure.

Bij de ingang van de tentoonstelling hangt *The Encounter of the First and Last Particles of Dust*, een grote installatie bestaande uit tien geborduurde gordijnen (aanvankelijk 2 ensembles van 6 roze gordijnen en 4 blauwe gordijnen). De gordijnen zijn afkomstig uit de gemeenschappelijke ruimtes van het gezin van Saadé (woonkamer, eetkamer, etc.). Ze zijn geborduurd met in totaal 37 - dit nummer komt overeen met de huidige leeftijd van de kunstenaar - van de belangrijkste routes die ze in Libanon aflegde van 1995 tot 2001 - de tijdsperiode vanaf het moment waarop de gordijnen in het huis werden geïnstalleerd tot het jaar waarin ze het huis verliet. De routes, zoals ze destijds zijn afgelegd, zijn door de kunstenaar op de kaart van Libanon getraceerd, en de netjes geborduurde paden overlappen nu de vervaagde patronen van de versleten gordijnen. De stof van de gordijnen draagt de fysieke sporen van gebruik: ze zijn gevouwen of uitgevouwen, blootgesteld aan licht, vochtigheid en stof. Hun oppervlakten en kleuren zijn vol, op een subtieler niveau, van alles wat er gebeurde in de huiselijke ruimtes waar ze hoorden.

Bij AKINCI ontvouwen de gordijnen zich in een nieuwe ruimte, die van een andere aard is maar ook van andere afmetingen dan de oorspronkelijke. Ze vallen zwaar op de grond en getuigen van de ruimtes waaruit ze zijn gehaald - waar het plafond bijvoorbeeld hoger was - en dragen en vervoeren in stilte hun intieme geschiedenis. De tijdsperiode tussen 1995 en 2001 valt samen met de periode die volgde op het einde van de Libanese oorlog. In die periode was het reizen in Libanon gemakkelijker geworden en werden veel ontoegankelijke regio's toegankelijk. Bovendien waren veel gebieden aangelegd of verbouwd en nu feitelijk bestemmingen geworden. *The Encounter of the First and Last Particles of Dust* is op veel verschillende manieren verbonden met het idee van verplaatsing: de herinneringen die aan de geborduurde trajecten zijn verbonden, verstrengelen persoonlijke verhalen met de geschiedenis van het land in die specifieke tijd. Deze herinneringen zijn niet vast verbonden aan momenten in de tijd, maar worden geassocieerd met beweging: gemaakte reizen maar ook de beweging van de herinnering zelf wanneer men terugreist naar het verleden - reizen door verbeelding, de enige soort reis die men waarschijnlijk tegenwoordig zal maken.

Een tweede grote installatie, *The Travels of Here and Now*, beslaat dit keer de ruimte aan het einde van de galerie. Deze is bedacht en op maat gemaakt voor een andere ruimte: voor het eerst gepresenteerd in Museum Van Loon in Amsterdam in september 2019, komt de installatie voort uit de geschiedenis en de afmetingen van de Drakensteynzaal van het gelijknamige museum. Het werk is gebaseerd op de achttiende-eeuwse wandkleden van Jurriaan Andriessen van de Drakensteynzaal van Museum Van Loon; aanvankelijk

geschilderd voor Kasteel Drakensteyn in Lage Vuursche, biedt hun algehele reis, van hun oorspronkelijke locatie naar hun nieuwe huis in het museum, met de aanpassing en grondige restauratie die ze ondergingen, een scala aan poëtische visuele verhalen te vertellen. Ze roepen begrippen op zoals verplaatsing, een identiteit van vervreemding en nostalgie; thema's die telkens terugkeren in Saadé's werk. De zeegezichten, een uitzondering in het oeuvre van de schilder, verbeelden bovendien scènes die zich afspelen aan de Middellandse Zeekust, een vertrouwde en dierbare plek voor Saadé. In *The Travels of Here and Now* roept ze de 'mooie geesten' uit de schilderijen weer op door alle elementen naar voren te halen die zijn uitgesneden, ingevoegd, overgeschilderd of verwisseld, waardoor er een rijke en fascinerende lappendeken naar voren komt. In Museum Van Loon werden de schilderstroken geconfronteerd met de originele wandkleden die hen omringden en waarvan ze waren gekopieerd. Deze keer krijgen de gefragmenteerde beelden, voornamelijk delen van het landschap (lucht, gras, planten, zee,...) een kans om zelfstandig te bestaan, een mogelijkheid om te ontsnappen aan hun oorspronkelijke ruimte/tijd frame en de geschiedenis die ermee samenhangt. Ze kunnen op een andere manier worden bekeken. De kijker kan ze relateren aan verschillende contexten en geografieën vanuit haar / zijn eigen herinneringen, verlangens of projecties.

Tussen deze twee structurende installaties zijn verschillende kleinschalige werken verspreid, zoals *Digiprint*, een vergrote foto van Saadé's gsm-scherm. Deze foto behoort tot een serie die op een geheel eigen manier betrekking heeft op routes en verplaatsingen: door de veelvuldige manipulatie van het object wordt het bedekt met een dun laagje vet. Door zijn scherpe ontwerp te coaten, vormt dit ongewenste organische residu niettemin een essentieel materiaal voor de te nemen foto: vingers, maar ook nagels, wangen, oren, haar, vormen de olielaag en laten de camera het licht vangen dat wordt gebroken door dit kortstondige en steeds veranderende reliëf. Ondanks hun schilderkunstige aspect documenteren de opgenomen beelden puur functionele acties zoals communiceren, onderzoek doen of stationair draaien, evenals het dagelijkse gebruik van GPS-systemen om te navigeren in de stad en grotere gebieden. Deze specifieke afbeelding verschilt echter van de vorige uit de serie, die een overvloed aan vingerafdrukken en veegbewegingen laten zien: we hebben hier alleen te maken met een troebele waas die bijna geen slagen heeft. De foto, genomen op 23 oktober 2019, na het begin van de Libanese revolutie, heeft het symbolische aspect van een tabula rasa; vandaag nog meer.

Een ander treffend voorbeeld van een werk waarop steeds nieuwe betekenislagen ontstaan, is *Becoming a Painting*, een olieverfschilderij dat oorspronkelijk toebehoorde aan de grootouders van de kunstenaar, dat tijdens de Libanese oorlog door granaatscherven werd getroffen. Het afgebeelde vredige landschap wordt verstoord door de granaatscherven en de architectuur van deze inslagen heeft zelfs de manier bepaald waarop het schilderij verouderde en barstte. *Terre Pourrie*, een gevonden hol slakkenhuis, dat voorheen natuurlijk eerst en vooral een huis was, is gevuld met een pigment genaamd rotte aarde ...

Als toevallige metaforen van de huidige staat van het land van herkomst van de kunstenaar, maar ook van onze besmette wereld, behouden de werken nog steeds de vrijheid om aan deze situaties te ontsnappen. Ze hebben en zullen in de toekomst op diepere maar ook lichtere manieren worden gelezen.

Stéphanie Saadé studeerde Fine Arts aan de École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, Parijs, Frankrijk en volgde een postdoctorale opleiding aan de China Academy of Arts, Hangzhou, China. Ze was artist in residence aan de Jan van Eyck Academie, Maastricht (2014/2015), en de Cité Internationale des arts, Parijs (2015). Saadé is de ontvanger van het AFK (Amsterdams Fonds voor de Kunst) 3Package Deal-programma 2018-19, een 1-jarige interhistorische beurs gekoppeld aan 4 gerenommeerde musea en instellingen van de stad Amsterdam.

Stéphanie Saadé had institutionele solotentoonstellingen in Museum Van Loon (The Travels of Here and Now, 2019) in Amsterdam, Parc Saint Léger (Crossing States, 2018) en Maison Salvat (Destiny Without a Beholder, 2018) in Frankrijk. Haar werk is onder meer geëxposeerd bij o.a. Punta della Dogana, Venetië, Italië; MOCA Toronto, Canada; Les Abattoirs, Toulouse, Frankrijk; La Criée, Rennes, Frankrijk; Sharjah Biennale 13, Sharjah, Verenigde Arabische Emiraten; MAXXI, Rome, Italië; MuHKA, Antwerpen, België; Kunsthau Pasquart, Biel, Zwitserland; National Gallery of Iceland, Reykjavík, IJsland; Oslo Kunstforening, Oslo, Noorwegen; Ystad Konstmuseum, Ystad, Zweden; Hessel Museum of Art, CCS Bard, New York, VS; Marres, Maastricht, Nederland; La Traverse, Centre d'Art Contemporain d'Alfortville, Alfortville, Frankrijk; Museum Schloss Moyland, Bedburg-Hau, Duitsland; Mosaic Rooms, Londen, VK; Casa Árabe, Madrid, Spanje; Casa Árabe, Cordoba, Spanje; La Conservera, Centro de Arte Contemporaneo, Murcia, Spanje; Home Works 7, Beiroet, Libanon; Parc Saint Léger hors les murs, Nevers, Frankrijk; Van Eyck, Maastricht, Nederland; Le 59e Salon de Montrouge, Montrouge, Frankrijk; Beirut Art Center, Beiroet, Libanon; Beirut Exhibition Centre, Beiroet, Libanon; A. M. Qattan Foundation, Ramallah, Palestina; Qalandyia Internationale Biënnale, Qalandyia, Palestina.